

Hồi 15

Nữ Lang Áo Trắng Lại Xuất Hiện

Cam Đường đảo mắt nhìn ra, bất giác la lên một tiếng kinh hãi:
- Cô nương hãy còn sống ư!

Cam Đường vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Lòng chàng xúc động lộ ra ngoài mặt cùng lời nói.

Người xuất hiện đó nào phải ai xa lạ, mà chính là nữ ni Khí Trần. Cam Đường ngỡ nàng bị chết trong biển lửa.

Khí Trần không bị hại thiệt là một điều ra ngoài sự tiên liệu của Cam Đường. Giữa lúc mừng rỡ chàng buột miệng la lên, lúc biết là cách xưng hô như thế không tiện thì không còn cách nào thu lại được nữa vì một mặt nàng đã là người xuất gia, một mặt mình đã thay đổi hình dung.

Khí Trần nữ ni rất đổi ngạc nhiên. Nàng đứng thộn mặt ra hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- Đại danh thí chủ là gì?

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ là kẻ qua đường, thấy việc bất bình nên phải ra tay. Chẳng muốn lưu danh làm chi.

Khí Trần rũ thấp cặp lông mày nói:

- Thí chủ buông tha cho ư.

- Buông tha gã ư?

- Đức Phật lấy từ bi làm gốc. Bần ni là kẻ xuất gia chẳng muốn trồng cây ác.

- Nhưng thiếu sư thái có hiểu tâm địa độc ác của bọn này không?

- A di đà Phật! Bần ni kể như là đã trải qua một kiếp nạn.

Cam Đường nghiêng răng nói:

- Nhưng tại hạ không phải là người xuất gia, còn để bọn bất nhân này sống trên đời làm chi nữa?

Vệ Võ Hùng bị Cam Đường nắm chặt khác nào con cừu đang sắp bị mổ. Gã khiếp sợ nhìn Khí Trần bằng con mắt van xin.

Khí Trần nhìn Cam Đường bằng cặp mắt sáng ngời nói:

- Thí chủ! Y chỉ là một kẻ bị đưa ra để thay thế, thiệt đáng thương...

Cam Đường run lên hỏi:

- Thay thế ư? Gã không phải là thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng ở Thanh Long Bảo hay sao?

- Không phải đâu.

- Vậy gã là ai?

- Gã chỉ là một tên thuộc hạ hao hao giống Vệ Võ Hùng.

- Tại sao thiếu sư thái lại biết rõ như vậy?

- Hiện nay Thanh Long Bảo là một phái lớn thứ nhất thứ nhì võ lâm. Không khi nào một vị thiếu bảo chúa lại ngu dại như vậy.

- Thiếu sư thái chỉ căn cứ vào lý do này mà đoán phải không?

- Không phải đâu, bần ni nói như thế là hoàn toàn đúng sự thực.

Cam Đường suy nghĩ rất mau. Chàng nhớ lại mới đây tại Ngọc Điệp Bảo, Vệ Võ Hùng đã bị Bạch Vi đánh ngã. Chẳng lẽ Vệ Võ Hùng kia chính là người đứng trước mắt này? Vậy gã Vệ Võ Hùng chân chính đâu? Tại sao gã phải dùng người thay thế?

Cam Đường nghĩ vậy, trầm giọng hỏi:

- Đối phương đốt am vì mục đích gì?

- Bần ni đã nói là mình trải qua kiếp nạn.

- Tại hạ vẫn không hiểu.

- Xin thí chủ đừng hỏi vắn nữa.

Cam Đường lại hỏi:

- Tại sao Vệ Võ Hùng lại mượn người thay thế?

- Về điểm này thí chủ cũng không nên hỏi nữa.

Cam Đường trong lòng vốn không để tâm gì đến chuyện vị hôn thê chàng là Tây Môn Tố Vân đã cải giá lấy Vệ Võ Hùng, vì chàng chưa gặp nàng lần nào. Sở dĩ chàng đối với gã gắt gao là vì vô hình trung chàng đã nảy ra một tâm lý tác dụng khác. Hành vi của đối phương đã gieo vào lòng chàng nhiều mối nghi ngờ, chàng không bỏ qua được. Mới đây Khí Trần nữ ni vừa gặp đại họa Bạch Bào quái nhân giết hết mọi người trong am, chính nàng cũng phải chặt tay. Bữa nay nàng lại bị người ta mưu đồ đốt chết, thì bên trong tất phải có điều chi ngoắt ngoéo, hoặc giả Vệ Võ Hùng có mối liên quan gì với Bạch Bào quái nhân.

Lạ hơn nữa là nữ ni tuyệt nhiên không tỏ vẻ gì căm hận về những hành vi tàn ác của đối phương. Chẳng lẽ con người nhỏ tuổi như vậy mà đã tu dưỡng được đến mức độ cao thâm, trầm tĩnh?

Chính sự chủ bị hại còn muốn yên chuyện, thì người ngoài cuộc đáng lý chẳng nên sinh sự làm chi. Nhưng vụ bí mật này có liên quan đến Bạch Bào quái nhân cùng Vệ Võ Hùng, nên chàng không muốn buông xuôi câu chuyện...

Khí Trần nữ ni lại nói:

- Trước Phật dài đây, bần ni xin thí chủ buông tha cho y.

Cam Đường ngấm ngấm thở dài rồi buông tay ra.

Vệ Võ Hùng giả lùi lại liền mấy bước rồi nhìn Khí Trần chấp tay nói:

- Tiểu nhân đáng lẽ chết rồi mà còn được sống. Vậy từ đây xin thay mặt đổi lòng, vĩnh biệt chốn giang hồ thị phi.

Gã nói xong cầm lưỡi dao trủy thủ vạch lên mặt đánh xoẹt một tiếng. Nửa mặt máu chảy đầm đìa, gã băng mình chạy đi.

Khí Trần niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bể nghiệt mệnh mang cũng có lúc quay đầu vào bờ.

Cam Đường nghĩ thầm trong bụng:

- Gã thiếu niên này thật không hổ là một đại hán có tâm huyết, mình tha mạng cho gã thật cũng không uổng...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một tiếng rú vọng lại.

Cam Đường giật mình kinh hãi, nhảy xổ về phía phát ra tiếng rú. Ngoài rừng trúc um tùm cách đó năm mươi trượng, một xác chết còn máu tươi chảy ròng ròng nằm lẫn ra đó. Kẻ bị nạn rõ ràng là Vệ Võ Hùng giả vừa mới ra đi.

- Ai đã giết gã?

Cam Đường đảo mắt nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy gì. Nếu nhãn tuyến của chàng không bị rừng trúc che khuất thì hung thủ không tài nào trốn thoát được trước mục lực của chàng.

Khí Trần cũng chạy tới nơi. Mặt nàng xám ngắt co rúm lại rất khó coi.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Gã chết rồi!

Khí Trần mấp máy cặp môi. Sắc mặt lợt lạt, nhưng trong khóe mắt có sát khí ẩn hiện. Người thiếu ni chỉ nói chuyện từ bi, nhưng hiển nhiên niềm tin của nàng đã bị lay động.

Cam Đường nhìn kỹ thi thể xác chết rồi nói:

- Chín vết thương tất cả. Một nhát kiếm gây chín vết thương! Kẻ ra tay kiếm thuật đã cao đến tột độ.

Giữa lúc ấy trong khóm trúc bên chàng có tiếng cười lạt vọng ra.

Cam Đường xoay mình lại quát hỏi:

- Ai?

Một bóng người yếu điệu thướt tha từ sau khóm trúc từ từ xuất hiện.

Rõ ràng nữ lang áo trắng đẹp như thiên tiên. Sau lưng nàng cài một thanh trường kiếm rất cổ kính, thân kiếm sặc sỡ. Mặt nàng tựa hồ bao phủ một làn sương mỏng. Mắt nàng thoáng lộ sát khí. Nàng còn cách hai người chừng một trượng thì dừng lại.

Cam Đường tự hỏi:

- Phải chăng nữ lang áo trắng này là hung thủ giết người?

Khí Trần nữ ni loạng choạng lùi lại phía sau, run lên hỏi:

- Thí chủ đấy ư?

Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn Cam Đường một cái rồi chăm chú ngó Khí Trần nói:

- Hay hơn hết là chúng ta dừng lấy gương đao để nói chuyện với nhau.

Khí Trần lạnh lùng nói:

- Bần ni vừa thoát chết. Chẳng lẽ...

Cam Đường không nhin được nữa, chàng ngắt lời Khí Trần, quắc mắt lên nhìn nữ lang áo trắng hỏi:

- Phải chăng cô nương đã giết gã này?

Nữ lang áo trắng chẳng ngần ngừ gì đáp ngay:

- Phải rồi! Vậy thì đã sao?

- Cô nương không dung thứ cho kẻ đã biết tự hối lỗi ư?

- Hối lỗi? Ta không hiểu ý các hạ.

- Tại sao cô nương lại giết người?

- Dường như các hạ hay can thiệp vào việc người ngoài?

- Có lẽ đúng đấy.

- Các hạ có biết như vậy sẽ xảy ra hậu quả thế nào không?

- Hậu quả gì?

- Các hạ hãy coi xác chết này mà làm gương.

- Giọng lưỡi cô nương ghê gớm quá! Xin cho biết phương danh.

- Các hạ hỏi câu ấy là thừa.

- Tại sao vậy?

- Vì các hạ nhất định phải chết.

Cam Đường lửa giận bốc lên ngàn ngút, hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đáng tiếc!

Nữ lang áo trắng trợn mắt lên hỏi:

- Đáng tiếc điều chi?

- Bản nhân trước nay ít khi hạ thủ đối với người không hiểu rõ lai lịch. Cô nương không chịu nói phương danh, nếu bản nhân giết cô nương tức là phá lệ đó, há chẳng đáng tiếc ư?

- Các hạ muốn bắt buộc ta phải hạ thủ trước chăng?

- Nếu cô nương có bản lãnh thì cứ thử đi coi!

Nữ lang áo trắng lông mày dựng ngược, từ từ rút kiếm ở sau lưng ra để trước ngực. Nàng ngưng thần nhìn Cam Đường. Kiếm khí lạnh toát tan ra bốn phía. Chỉ một điểm này cũng đủ rõ kiếm thuật nữ lang không phải tầm thường.

Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Cô nương còn chờ gì nữa mà không hạ thủ đi?

Nữ lang áo trắng hắng giọng một tiếng. Kiếm khí vọt lên như cầu vồng lóe mắt, tựa hồ biến thành chín thanh kiếm đồng thời chia ra đâm vào những yếu huyệt trên ngực Cam Đường mau lẹ tuyệt luân!

Cam Đường khê lạng người đi tránh khỏi một chiêu thức ghê hồn rồi lên tiếng:

- Bản nhân lấy lễ độ nhường cô một chiêu, chỉ một chiêu thôi! Nếu cô nương muốn dừng tay thì hãy còn kịp đó.

Nữ lang áo trắng đánh một đòn ác liệt không trúng thì biết ngay chàng văn sĩ này là tay ghê gớm. Nhưng nàng vẫn hăng hái nói:

- Có ai cần các hạ nhường nhịn đâu?

- Bản nhân đã ra tay tất là phải trúng, vậy xin nói trước để cô rõ.

- Đừng rườm lời nữa!

Ánh kiếm lóe mắt. Kiếm khí rít lên rùng rợn! Những làn hàn quang nhằm chụp xuống Cam Đường lẹ đến nỗi người nhìn thấy phải lắc đầu lè lưỡi.

Cam Đường vung hai tay lên quét một cái.

Thiếu nữ rên lên một tiếng hự. Ánh hàn quang vụt tắt. Nàng loạng choạng mấy bước, nét mặt xám xanh, lớn tiếng quát hỏi:

- Các hạ ở môn phái nào?

Cam Đường cười lạt đáp:

- Cô nương hỏi câu đó là thừa.

Thanh kiếm trong tay nữ lang áo trắng lại vung lên. Cặp mắt đầy sát khí, nàng bước gần lại một cách trầm trọng. Nàng ra chiêu này tất phải vỡ đá tan bia.

Cam Đường buông thông hai tay xuống tuyệt không thủ thế, nhưng cặp mắt rùng rợn vẫn nhìn đối phương chăm chăm không chớp. Kiểu cách chàng tỏ ra là một tay cao thủ lúc đối địch rất đường bệ, rất oai phong.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương!

Khí Trần nữ ni chỉ đứng thộn mặt ra mà nhìn hai bên, không nói nửa lời mà cũng không nhúc nhích, trông nàng chẳng khác một pho tượng bạch thạch. Nàng đẹp đến cực điểm mà lạnh lùng cũng đến cực điểm. Đáng tiếc pho tượng này cụt một cánh tay, thành pho tượng rất đẹp mà bị tàn khuyết.

Khoảng cách của hai tay đối thủ dần dần rút ngắn lại. Khi hai bên còn cách nhau chừng một thước thì “véo” một cái, ánh ngân quang lấp lánh rất mau lẹ cơ hồ không kịp nhìn rõ.

Khoảng cách giữa hai bên bỗng lại xa ra một trượng mà hai tay Cam Đường cũng từ từ hạ thấp.

Nữ lang áo trắng cúi mũi kiếm xuống. Người nàng run lên, sắc mặt lợt lạt.
Oẹ!

Đột nhiên nữ lang há miệng phun ra một bùm máu tươi. Bóng trắng vụt đi rồi, tựa hồ như con chim hồng chỉ thoáng cái đã biến mất.

Cam Đường ngậy người ra, miệng lẩm bẩm:

- Kiếm pháp tuyệt diệu!

Bây giờ Khí Trần mới lên tiếng nhưng thanh âm lạnh lẽo khiến người nghe phải phát run. Thanh âm nàng lúc này nghe tưởng chừng tiếng nói của người khác chứ không phải nàng. Nàng nói:

- Thí chủ! Thí chủ bị thương rồi phải không?

Cam Đường bất giác ngó lại trước ngực thì vạt áo chàng thủng ra chín lỗ bằng đồng tiền, máu tươi rướm chảy ra. Chín lỗ thủng này lại nhằm đúng bộ vị chín yếu huyết lớn không sai một ly.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Trầy da một chút chẳng có chi đáng kể.
- Bần ni chưa thấy ai có một công lực như thí chủ.
- Thiếu sư thái quá khen! Cô ta là ai vậy?
- Y là...

Khí Trần chỉ nói hai tiếng rồi dừng lại, lảng sang chuyện khác:

- Thí chủ vì bần ni mà gặp phải tay cường địch, bần ni rất áy náy!

Cam Đường nhắc lại:

- Xin thiếu sư thái cho biết cô ta.
- Rồi y tất nhiên sẽ tìm đến thí chủ... Bần ni không tiện hót lẻo.

Cam Đường rất buồn bực trong lòng. Chàng không hiểu tại sao Khí Trần nữ ni đối với chuyện gì cũng rút rè e sợ. Nàng đã không muốn nói, đương nhiên chàng cũng không tiện hỏi.

Cam Đường liền gợi chuyện khác:

- Có phải cô ta vì thiếu sư thái mà đến đây?
- Đúng thế!
- Cô ta cùng người thay thế Vệ Võ Hùng có mối liên quan gì không?
- Dĩ nhiên là có.

- Mối quan hệ đó thế nào?
- Xin thứ cho bản ni để thí chủ thất vọng.

Cam Đường nuốt nước miếng, cảm thấy không có gì hứng thú. Chàng nghĩ rằng mình can thiệp vào việc nàng hơi nhiều quá mà lại làm chậm trễ cả việc mình. Chàng liền gật đầu nói:

- Bản nhân xin đi đây.

Nhưng chàng không nhẫn nại được lại hau háu nhìn Khí Trần, con người đẹp như ngọc một lần nữa, rồi mới băng mình chạy đi.

Cái nhìn của chàng không có gì là bỉ ổi tiết mạn, mà là một cái nhìn đối với một sự vật phi thường, bất cứ ai cũng có phản ứng như vậy. Đây là vì Khí Trần đẹp quá, đến nỗi chẳng ai là không thể nhìn thêm một lần nữa.

*

* *

Đã gần giờ ngọ, trong chùa Thiếu Lâm trên ngọn Thiếu Thất núi Tung Sơn vẫn chưa nghe tiếng chuông khánh cùng tiếng niệm Phật như thường lệ.

Lạ hơn nữa, từ chân núi lên đến cửa chùa không thấy bóng một tăng nhân nào, cả bóng người thường cũng chẳng có một ai.

Tòa cổ tự giữ địa vị lãnh tụ võ lâm bao phủ một làn không khí tịch mịch, hầu như rùng rợn.

Một chàng văn sĩ đứng tuổi, mặt mũi thanh tao, tà áo phất phơ, dáng đi như nước chảy mây trôi, lên núi tiến thẳng vào phía cổng chùa.

Chàng chính là Cam Đường, vì muốn hoàn thành lời hứa với Thần Cơ Tử nên lặn lội tới đây.

Cam Đường không hiểu cái túi vải mà Thần Cơ Tử trao cho chàng trong có chuyện gì quan hệ cần phải trao tận tay cho Quảng Tuệ đại sư, chủ tọa môn phương trượng chùa Thiếu Lâm. Nếu không được gặp phương trượng thì chẳng thể trao cho ai được.

Chàng đi tới cổng chùa không gặp một ai. Cảnh tượng lạ lùng này khiến chàng cảm thấy có chuyện gì đã xảy ra. Tình trạng này còn khiến cho chàng hồi hộp nữa.

Sau chàng nhìn thấy tám vị hòa thượng đứng tuổi mặc áo cà sa sắc tía rũ thấp cặp lông mày, nhắm mắt lại ngồi ngay giữa lối để phong tỏa cổng chùa.

Cam Đường nhìn kỹ lại thì tám nhà sư ngồi theo phương vị rất kỳ lạ. Chàng chắc đây là “Tiểu La Hán Trận”, một thế trận trấn sơn của phái Thiếu Lâm. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ chùa Thiếu Lâm sắp có cường địch nào tới đây? Nếu không thế thì sao lại bày ra trận này để giữ cổng? Giả tử người đến không vào theo lối cổng chính thì trận thế này chẳng hóa ra vô ích ư?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì chân đã bước tới bậc thứ nhất để tiến lên cổng chùa.

Tám vị hòa thượng dường như đang nhập định ngồi yên không nhúc nhích và tựa hồ không biết có người đến.

Cam Đường dừng bước lại, đồng dặc lên tiếng:

- Võ lâm hậu bối là Thi Thiên Đường xin vào bái kiến chưởng môn quý tự!

Nhà sư ngồi giữa quay mặt ra ngoài từ từ giương mắt lên nhưng vẫn không đứng dậy, chăm chú ngó Cam Đường hỏi:

- Thí chủ ở đâu đến đây có việc chi?

- Tại hạ thành khẩn đến bái yết phương trượng quý tự.

Nhà sư đáp:

- Tiểu tăng xin cáo lỗi. Tệ phương trượng không tiếp khách.

- Tại hạ từ xa đi suốt đêm ngày tới đây...

- Tiểu tăng đã xin lỗi rồi mà!

- Dường như quý tự đã xảy ra...

- A di đà Phật! Xin thí chủ nên quay về lập tức.

Cam Đường sững sốt nói:

- Xin tha thứ cho tại hạ. Nếu không được bái yết quý phương trượng thì không thể trở gót được.

Nhà sư kia lại nhắm mắt lại, không nói nữa.

Cam Đường ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chàng nghĩ rằng mình đã lặn lội tới đây thì nhất định phải làm cho nên việc.

Chàng lại nói:

- Phiền đại sư thông bẩm cho.

Nhà sư kia lặng yên không để lý gì tới chàng nữa.

Cam Đường không khỏi tức mình. Chàng liền thi triển thuật truyền âm, nói vọng vào trong chùa:

- Võ lâm hậu bối là Thi Thiên Đường có việc gấp cần bái kiến chưởng môn phương trượng.

Cách này quả nhiên công hiệu. Chốc lát đã thấy một vị lão tăng mày trắng, mình mặc cà sa đỏ, chân đi như nước chảy mây trôi, vượt qua tám nhà sư ra ngoài cổng chùa đứng ở trước thềm, hai tay để trước ngực hỏi:

- Thí chủ là cao nhân phương nào?

Cam Đường vừa nhìn đã nhận ra là Vô Tướng đại sư ở viện giám sát chùa Thiếu Lâm mà chàng đã được gặp một lần tại Ngọc Diệp Bảo. Chàng vội vàng chấp tay thi lễ đáp:

- Kính chào giám viện đại sư. Tại hạ là Thi Thiên Đường...

Vô Tướng đại sư chau mày nhắc lại:

- Thi Thiên Đường ư?
- Chính phải!
- Xin thí chủ cho biết ở môn phái nào?
- Thiên Tuyệt Môn.

Vô Tướng đại sư sa sầm nét mặt, mắt lộ hung quang, tựa hồ nhìn thấu vào tâm can người ta. Hồi lâu mới lên tiếng:

- Xin thí chủ quay về thôi! Tệ môn phương trượng không được rảnh để tiếp khách.
- Tại hạ vì có việc gấp mà phải đi suốt đêm ngày tới đây. Nếu không được yết kiến phương trượng thì không thể về được.
- Lão tăng đã xin thí chủ quay về thôi!
- Đại sư nhất định không cho vào ư?
- Có thể nói như vậy.
- Tại sao?
- Vì lai lịch thí chủ không được minh bạch.
- Sao đại sư lại nói thế?
- Thiếu chủ phái Thiên Tuyệt là Thi Thiên Đường đã có cơ duyên gặp mặt lão tăng một lần. Không hiểu vì sao thí chủ lại mạo tên y?

Cam Đường thấy đối phương hỏi vậy không khỏi bồn chồn. Nhưng chàng nghĩ rằng mình chết rồi sống lại không nên lộ chân tướng để khó cho việc dò la hung thủ. Mặt khác Bán Diện Nhân đối với mình có ơn cứu mạng, từng dặn mình phải nhớ là Cam Đường đã bị mai táng rồi. Mình không thể để liên lụy đến bà ta.

Chàng liền giữ nguyên lập trường, cả cười hỏi:

- Phải chăng Thi Thiên Đường mà đại sư đã gặp trong Ngọc Điệp Bảo?

Vô Tướng đại sư gật đầu đáp:

- Đúng thế!

o O o